

הַלְבוֹת מְכִירָה פֶּרֶק יח

א. אָסוּר לְרַמּוֹת אֶת בְּנֵי אָדָם בַּמֶּקֶח וּבַמֶּכֶר, אוֹ לִגְנֹב אֶת דַּעְתָּם; וְאַחַד גּוֹיִים וְאַחַד יִשְׂרָאֵל, בְּדַבָּר זֶה. הִיָּה יוֹדֵעַ שֵׁישׁ בַּמֶּמְכָרוֹ מוֹם, יוֹדִיעֵהוּ לַלּוֹקָח. וְאַפְלוֹ לִגְנֹב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת בְּדַבָּרִים, אָסוּר.

ב. אֵין מְפָרֶסִין לֹא אֶת הָאָדָם, וְלֹא אֶת הַבְּהֵמָה, וְלֹא אֶת הַכְּלִים הַיִּשָּׁנִים כְּדִי שְׂיֵרְאוּ כַּחַדְשִׁים. אָבֵל מְפָרֶס הַחַדְשִׁים, כְּדִי שְׂיִשׁוּף וַיִּגְהֵץ וַיִּיפֶה כָּל צָרְכּוֹ.

ג. אֵין מְשַׂרְבְּטִין אֶת הָאָדָם בְּמִים שְׁלַחְזֹרִין וְכִיּוֹצֵא בָהֶן כְּדִי שְׂיִתְפַּח וַיִּרְאוּ פָנָיו שְׁמָנִים, וְלֹא צוֹבְעִין אֶת הַפָּנִים בְּסָרֶק וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, וְלֹא נוֹפְחִין אֶת הַקְּרָבִים, וְלֹא שׂוֹרִין אֶת הַבֶּשֶׂר בְּמִים; וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בְּדַבָּרִים אֵלּוֹ אָסוּרִין. וְאֵין מוֹכְרִין בֶּשֶׁר נִבְלָה לַגּוֹי בְּכֻלָּל בֶּשֶׁר שְׁחוּטָה, אֵף עַל פִּי שְׁהַנְבִּלָה אֶצְלוֹ בְּשַׁחוּטָה.

ד. מִתֵּר לָבֵר אֶת הַגְּרִיסִין, אָבֵל לֹא עַל פִּי הַמַּגּוּרָה, שְׂאִינוּ אֵלֶּא כְּגוֹנֵב אֶת הָעֵין, וַיִּדְמָה שְׁהַכֵּל בְּרוּר. וּמִתֵּר לַחֲנוּנִי לַחֲלֵק קְלִיּוֹת וְאַגּוּזִים לַתִּינוּקוֹת וְלַשְּׂפָחוֹת כְּדִי לְהַרְגִּילָן לָבוֹא אֶצְלוֹ; וּפּוֹחַת מִשְׁעַר שְׂבִשׁוּק כְּדִי לְהַרְבוֹת בַּמִּקְיִפִּין מִמֶּנּוּ, וְאֵין בְּנֵי הַשּׁוּק יְכוּלִּין לַעֲכֹב עָלָיו, וְאֵין בְּזֶה גִּנְבַת דַּעַת.

ה. אֵין מְעַרְבִין פְּרוֹת בְּפְרוֹת, אֶפְלוֹ חַדְשִׁים בַּחַדְשִׁים, וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר יִשָּׁנִים בַּחַדְשִׁים: וְאַפְלוֹ הַיִּשָּׁנִים בִּיקָר וְהַחַדְשִׁים בְּזוּל, מִפְּנֵי שְׁהַלּוֹקָח רוֹצֵה לִישָׁנָן.

ו. בֵּינָן הַתִּירוֹ לְעָרֵב קָשָׁה בְּרֶךְ בֵּין הַגְּתוֹת בְּלָבָד, מִפְּנֵי שְׂמִשְׁבִּיחוֹ. וְאִם הִיָּה טַעֲמוֹ נָכַר, מִתֵּר לְעָרֵב בְּכָל מְקוֹם: שְׁכָל דְּבַר הַנֶּפֶר טַעֲמוֹ, הַלּוֹקָח מְרַגֵּישׁ בּוֹ; וְלִפְיָכֶּךָ מִתֵּר לְעָרֵב אוֹתוֹ.

ז. אֵין מְעַרְבִין מִים בֵּינָן. וּמִי שֶׁנִּתְעָרַב לוֹ מִים בֵּינָנוּ לֹא יִמְכְּרֵנוּ בַּחֲנוּת, אֵלֶּא אִם כֵּן מוֹדִיעֵהוּ; וְלֹא לַתֵּגֵר אֵף עַל פִּי שְׂמוֹדִיעֵהוּ, שְׂמָא יִרְמָה בּוֹ אַחֲרִים. וּמְקוֹם שֶׁנִּהְיָה לְהַטִּיל מִים בֵּינָן, יִטִּיל: וְהוּא, שְׂיִהְיֶה בֵּין הַגְּתוֹת.

ח. הַתֵּגֵר נוֹטֵל מִחֲמֵשׁ גְּתוֹת, וְנוֹתֵן לְתוֹךְ פִּיטָס אֶחָד; מִחֲמֵשׁ גְּרָנוֹת, וְנוֹתֵן לְתוֹךְ מַגּוּרָה אַחַת: וּבְלָבָד, שְׁלֹא יִתְכּוֹן לְעָרֵב.

ט. אָסוּר לְעָרֵב שְׂמָרִים בֵּין בֵּינָן בִּשְׁמֵן, וְאַפְלוֹ כָּל שֶׁהוּא; וְאַפְלוֹ שְׂמָרִים שְׁלֹא־מֵשׁ בְּשְׂמָרִים שְׁלִיּוֹם, אָסוּר. אָבֵל אִם עָרָה הֵינָן מִכְּלֵי לִכְלִי, נוֹתֵן שְׂמָרָיו לְתוֹכּוֹ.

י. הַמוֹכֵר לַחֲבֵרוֹ שְׁמֵן מִזְקָק, אֵינוֹ מְקַבֵּל שְׂמָרִים. מָכַר לוֹ שְׁמֵן סָתָם, מְקַבֵּל לוֹג וּמִחְצָה שְׂמָרִים לְכָל מֵאָה לוֹג; וּמְקַבֵּל בְּשֹׂאֵר שְׂמָרִים שְׁמֵן עֶכּוֹר הָעוֹלָה לְמַעְלָה עַל פָּנֵי הַשְּׁמֵן, יִתֵּר עַל הַשְּׂמָרִים הַיְדוּעִים בְּאוֹתוֹ מְקוֹם. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁנְתָּן לוֹ הַמַּעֲוֹת בְּתִשְׁרֵי שֶׁהַשְּׁמֵן עֶכּוֹר, וְלָקַח הַשְּׁמֵן בְּנִיסָן בְּמִדַּת תִּשְׁרֵי, שֶׁהִיא גְּדוּלָּה מִפְּנֵי אוֹתוֹ הַשְּׁמֵן הַקּוּפָה לְמַעְלָה. אָבֵל אִם לָקַח בְּמִדַּת נִיסָן, שֶׁהִיא קִטְנָה מִפְּנֵי שְׂכַבְרָה צָלֵל הַשְּׁמֵן אֵינוֹ מְקַבֵּל אֵלֶּא הַשְּׂמָרִים בְּלָבָד.

יא. הַמוֹכֵר חֲטִים לַחֲבֵרוֹ, מְקַבֵּל עָלָיו רִבְעָה קִיטוֹנוֹת לְכָל סָאָה. שְׂעוּרִים, מְקַבֵּל עָלָיו רִבְעָה נְשׁוּבוֹת לְכָל סָאָה. עֲדָשִׁים, מְקַבֵּל עָלָיו רִבְעָה עֲפֻרוּרִית לְסָאָה. תָּאֲנִים, מְקַבֵּל עָלָיו עֶשְׂרֵי מִתְּלִיעוֹת לְכָל מֵאָה. מָכַר לוֹ שֹׂאֵר פְּרוֹת, מְקַבֵּל עָלָיו רִבְעָה טְנוּפוֹת לְכָל סָאָה.

יב. נמצא בהן יתר על השעורין האלו כל שהוא ינפה את הכל, ויתן לו פרות מנפין וברורין שאין בהן כלום. ואין כל אלו הדברים אמורים, אלא במקום שאין להם מנהג; אבל במקום שיש להם מנהג, הכל במנהג המדינה.

יג. יש מקומות שנהגו שיהיו כל הפרות ברורין ומנקין מכל דבר, ושהיו היינות והשמנים צלולים, ולא ימכרו שמרים כלל. ויש מקומות שנהגו אפלו היו בהן מחצה שמרים, או שהיה בפרות מחצה עפר או תבן או מין אחר, ימכר כמות שהוא.

יד. לפיכך הבורר צרור מתוך גרנו שלחברו, נותן לו דמי חטים כשעור צרור שברר, שאלו הניחו, היה נמכר במדת החטים; ואם תאמר יחזירנו, הרי אמרו אסור לערב כל שהוא.

טו. המוכר קנקנים בשרון במקום שאין מנהג, מקבל לכל מאה עשרה פטסות: והוא, שיהיו נאות ועשויות בגפרית.